

I. helyzett: Di Pol Báborka: Átlátszó

Emlékszem, amikor még
minden varázslat
Valódinak látszott.
Amikor a legjobb szórakozás
a vízcseppek
versenye volt
a szélvédón,
Amikor kerested a
napraforgót, ami
szembeszáll a természet
törvényeivel,
Mert azt érzed, ő is
úgy gondolja,
A kocsiból kinézve
szép látvány, ahogy a
Közel gyorsan kifut a
kezeid közül, de a
Távol veled együtt
halad.
Akkor valahogy még az
ablak is kékebb,
A fagy is gyümölcsösebb,
Az illat színesebb volt.
Akkor még logikusnak
tűnt a legvirítóbb
Tutti-Fruttit választani,
hiszen a gyerekszemnek
az tetszett a leginkább.
Akkor még reménykedtem
benne,
hogya ha elég sokáig
nézek valamit, akkor az
enyém lehet, akármi is az.
Még nem gondolkoztam
Pénzben,
Ruhában,
Könyvekben vagy
Szerelemben.

Ezek a fogalmak
játékok voltak, szerepek,
amiket az óvodában
magára vesz az ember,
Még ha úgy is tűnt,
ettől, ezektől élek,
És ettől vagyok, aki.
Úgy tettem, mint aki
tudja, kicsoda és mi az élet.
De nem így működik,
sosem tudod meg, ki vagy
teljesen, nem
lépheted át a tapasztalatot,
azt a küszöböt melyhez
mindig visszafutsz egy
kör alakú folyosón.
Csak annyit bánok, hogy
a vízcseppek versengése
Már nem lesz ugyanolyan,
és hogy a legkékebb ablak is átlátszó.

II. Zámbó Csenge: Azon a februári napon

A város zaja elcsendesül.
Minden villamos, minden autó,
mellénk leül
a hideg kövezetre.
Úgy szeretnénk így maradni
mindörökre,
mégis sétálnunk kell.
Sétálnunk kell a Döbrentei térre,
s ahogy odafele megyünk;
az a sok piros lámpa,
mind zöldet ad nekünk,
hogyan hagyja;
járjunk egymás életének útján
kéz, a kézben.
Én öledbe hajtom fejem,
ha hagyod, kedvesem.
Az összes szó, s gondolat,
mind hozzád tör utat.
Elnémítja a város zaját,
a sok bokor, meg növény is át, meg át
fekszik rajtunk keresztül-kasul.
Akár a takaró, mi alattunk lapul,
ha nem kell nekünk.

Valahogy a végén, mindig
azon a zuglói állomáson találunk
egymásra.
A padon összeér kabátunk,
s fogja, szorítja, összefonja
a szelet, ami csak mondja, mondja,
s az összes madár így dalolja;
maradj veszteg,
mert az én karjaim,
téged kerestek.
S valahogy, téged mindig csak így
szerettek.

III. helyezett: Joó Márton: Az erdei fohász verse

Az erdőben Tariel vagyok,
Az erdőben bújdokolok,
Az erdőben csak zokogok,
S reám találsz, veled tartok.

Ó, Uram! Te vagy egyetlen reményem!
A párduccal megharcolok,
S bőre lesz az én mellényem,
Hisz gonosz ellen demonstrálok.

Rám talált a bizonytalan!
Atyám nevére nem hallgattam,
S most esedve itten állok,
Oh, A tudtalanság de nagy átok!

Mind eközben szívem összetörik.
Nagy súly alatt a var újra felsebződik,
Továbbra sem látom, hová néztek,
Hisz e szürkület robbanása már a
feszültségnek.

Mi szívemen, az a számon,
És hogy csókja az ajkaimon,
Ugyanez a mellkasomon.
Így nem kérhet engem számon.

Feszül az íj, lassan feszül.
Tudom is már, mikor repül.
Meg is tudom fordítani,
És mellkasába állítani.

Bújdokolni mély unalom,
Erdő mélyén gubbasztanom.
Vissza tértem szép falumba,
Hol Nap a ködöt feloszlatta.

Így telt hát el ez a hónap!
Tapasztaltam, áldást kaptam,
De ma újra erdőben ébredtem,
Hol régi ösvényem nem lelem.

Ez hát fohászom, én Istenem!
Hatalmadra imám zengem,
Nevetve himnuszod éneklek,
És nincs többé mitől félnem.

Kanyargó utunk szétágazék,
Még nem tudom, mit válasszak.
Ha döntenék, bűnös lennék,
De ha várnék, elaludnék.

Így történt hát, álomba zuhantam,
És képeiben már mással voltam.
Cserben hagytam hát Istenem,
De boldog voltam, mint két hete.

Ráléptem végül egy útra,
Nem jutottam még le róla.
Bűnöm, cselem, ravaszságom,
De józan ész lesz az oltárom.

Uram! Irgalmazzál meg nekem így,
Hogy célt bármely eszköz megszentess!
Egyet kiáltok hát segítségemben!
„Upalo Shemitsqalen!” Uram irgalmazz
meg nekem!

Közönségdíjas: Berecz Klaudia: Virág vagy fegyver

Meglőttél, s még te sírsz, hogy fáj a seb
Közben az én hibáimat sorolod
Engem vádolsz
Pedig a gyilkos fegyver nálad volt.

Akárhogy védtem lelkem
A golyó eltalálta
Hiszen fegyver volt a kézben,
Ahol azt hazudtad, hogy virág van.